

Teslin/Yukon River 2005

Na potlachu Calgaských na Bush River v říjnu 2004 přišel Fred z Whitehorse s nápadem, uspořádat Velký Vandr na vodě pro ty, kterým se výprava "Yukon River 2003" líbila a chtěli by to zopakovat a také pro ty kamarády a kamarádky, kteří se výpravy jedno z jakého důvodu nemohli zúčastnit.

Fred žije na Yukonu od roku 1970 a vystřídal řadu zaměstnání jako je práce v dolech, ve stavebnictví, profesionální vůdce lovců pro cizince, lovec koží, organizátor loveckých výprav jak s koňmi tak na lodích po celé Yukonské oblasti. Přírodu a podmínky severu zná velmi dobře a těžko lze najít vůdce výpravy, který by měl lepší kvalifikaci. Fred jel s námi "Yukon River 2003" a toto je jeho komentář:

"Čas stravený v roku 2003 na Yukon river z kamaratmi trampami bol krásny zážitok mojho života . . ."

Pekelník z Bratislavy mi odepsal toto:

„Kamarata Fredyho dobre poznám a za nasej mladosti sme často chodievali spolu von na vandre... Kedy odísel do Kanady bolo to ako keby som stratil navzdy najblizsieho kamarata.... Fredy mal v Bratislave svoju vlastnu trampsku osadu ONTARIO a vlajka tejto osady do dnesneho dna visi na stene v mojej trampskej pracovni... Uz i preto ma potesila sprava o tom ze Fredy zostal taky, aký bol za svojej mladosti, vecne neposedny a stale hladajuci tu spravnu trampsku CESTU.“

Akce má plnou podporu STOPY a bude nafilmována na video. Plán je takový: Čas konání - druhá polovina července - začátek srpna (July-August) 2005. Start bude v Johnsons Crossing na Teslin River. Teslin

se vlévá do Yukonu za jezerem Laberge 169 km před Carmacks. Konec vandru bude v kempu v Carmacks, odkud se v roce 2003 vyjíždělo na "Yukon River 2003". Řeka je v horním toku asi o 3-4 km/hod rychlejší než Yukon River mezi Carmacks a Dawson City. Tam byla rychlost vody až 9km/hod. Řeka teče naprostou divočinou bez měst, usedlostí nebo cest. Nejsou tam žádná nebezpečná místa nebo peřeje. Předpokládá se ale, že každý bude mít základní vodácký výcvik, jako je třeba přistávání u břehu v proudu. Zajištěny by byly lodě pro ty, kteří by o ně měli zájem. Zálohu na lodě by bylo nutno zaplatit předem a její výše bude určena. Můžeš si ale vzít svoji loď. Nevelký poplatek by se vybíral pouze na pokrytí nezbytných výdajů, jako je pronajmutí satelitního telefonu pro případ potřeby, mapa řeky pro každou posádku a různé výdaje spojené s korespondencí. Otevřená je otázka, zda se budou dělat odznaky či nášivky a i ty by se samozřejmě musely zaplatit předem. Někdo se třeba i nabídne s výrobou upomínkových camrátek. Jakákoliv pomoc jedno s čím je samozřejmě vítána. Fred tuto akci podniká bez nároku na výdělek, ale nemůžeme očekávat, že na tom bude tržit. Pivo, jídlo a ostatní nezbytnosti si každý zajišťuje sám a jednotlivé lodě mohou sledovat svůj vlastní časový plán, pokud jim to lépe vyhovuje. Chceme aspoň dva společné kempy, na každém zůstat dva-tři dny a mít společné táboračky. Cesta bude trvat asi 12 dní, vzdálenost je 369 km. Fred řeku již několikrát

Dáváme si na životě záležet?

Ať jsi na to připraven nebo ne, tak přijde den, kdy všechno skončí. Nebude už žádné „zítra“, zmizí čas, minuty, dny i roky. Zmizí tvoje starosti, radosti, nenávist, žárlivost, nemoci, trápení a bolesti. Vypaří se tvoje plány, cíle, seznamy co jsi chtěl udělat. Vše co jsi za život nasbíral, ať to je cenné nebo ne, dostane někdo jiný. Všechna tvoje vítězství i prohry, jedno jak se zdály důležité, pohltí propast nekonečna. Nebude významné ani to, jestli jsi byl malý, velký, hezký, ošklivý, tlustý, tenký, starý, mladý, jakého pohlaví nebo původu. Tvoje bohatství, sláva a případná moc nad jinými upadne rychle v zapomnění.

Co tedy po nás zbyde? Co je důležité a co ne? Jak se dá změřit hodnota dnů, které jsme si na zemi prožili?

Záleží na tom, kdo si tě bude pamatovat, jak dlouho a kvůli čemu.

Není důležité co jsi si koupil, ale co jsi postavil a vybudoval.

Co jsi kdy dostal bude jedno a význam má jen to, co jsi dal.

Nezáleží co jsi se naučil a jak jsi byl moudrý. Záleží na tom, co jsi naučil jiné. Jaké vědomosti jsi předal. Jaké tvoje schopnosti tě budou přežívat a nezmizí v propasti času s tvým odchodem. Pamatuji, není to jiných vina, že jsi je to nenaučil. Je to jenom tvoje vina a pohodlnost.

Úplně jedno je, kolik lidí jsi znal. Důležitost má to, kolik lidí bude pocitovat trvalou ztrátu nad tvým odchodem.

Co je ještě důležité?

Každý tvůj akt houževnatosti, statečnosti, štědrosti, nezištnosti a sebeobětování, který druhé obohacuje, dává jim sílu, odvahu a inspiruje k následování. Něco, co je hodno toho, aby se to snažili napodobit, protože najednou zjistí, že takoví lidé jako jsi byl ty, jsou na světě třeba a potřebuje se doplnit mezera, která po tobě zůstala.

Těch mezer po dobrých kamarádech a kamarádkách nám začíná rychle přibývat.

Žijme život tak, abychom vytvářeli hodnoty, na kterých záleží.

Když můžeš tyto řádky číst, tak je stále ještě čas.

projel na svých výpravách a tvrdí, že je zajímavější, malebnější a členitější než Yukon River od Carmacks do Dawsonu. Celý úsek plánuje projet na jaře motorovou lodí a chce vybrat místa pro společné kempy. Vodácká mapa ukazuje, že je tam kempů dostatek.

Komentáře, připomínky a otázky nasměrujte přímo na Freda. Pošli případně nezávaznou přihlášku se jmény zájemců, telefonem, adresou jak poštovní tak Email. Podrobné informace budou posílány pouze těm, kteří projeví vážný zájem o tento vodácký vandr.

Je to opět akce "Trampí sobě" a určeno POUZE pro trampy. "Yukon River 2003" měl nečekaně kladný ohlas v trampském světě a snad tomu bude tak i tentokrát.

Na Freda se NEOBRACEJTE aby zajistil ubytování, auta, letadla, pivo, jídlo, vodácký trénink a podobně.

Sraz bude v určený den na určeném místě a pokud si necháš zajistit loď, plovací vestu, sud na věci a pádla, tak tě to tam bude čekat. O zbytek se musí každý postarat. Bezpečné místo pro parkování aut je též zajištěno.

FREDOVO Email: ferzog@yt.sympatico.ca

Redakce časopisu STOPA

FOTKA (Farářovo stan na potlachu Calgarských u Bush River 2004)

Tak tuhle fotku (foto Josef Topič-Fotič) posíláme všem jako varování, abyste viděli jak pod záminkou nutnosti vybírání příspěvků na Celosvětový potlach v Colorádu využívá kamarád Farář vaši důvěry k možnosti vlastního rozhodování, jak bude s vašimi, mnohdy těžce našetřenými financemi naloženo. Toto je jen jeden z příkladů, kdy vaše peníze posloužily Farářovi k povseslení a povznesené náladě na jednom z našich potlachů. A takových příležitostí je teď v jeho životě jistě pozeňhaně – vždyť má konečně i na to, aby štedře hostil i své kamarády. Už i jeho manželka, která si sice libuje v nově omítnutém domku s rekonstruovanou kuchyní a koupelnou (na což nikdy před tím peníze nebyly) začíná být nejistá díky časté Farářově podnapilosti a apeluje na kamarády, aby už další tisícové šeky neposílali, že už mají dost a koneckonců, kdo s tím má pořád lítat do banky... Vždyť už stejně ani nemají přehled, kdo kolik poslal, obzvláště, když si Farář už mnohdy ani nepamatuje, jak se jmenuje.

A co Vy, znáte vůbec Faráře a kluky z Texasu, abyste jen tak poslali peníze na jejich adresu. A navíc v takových částkách? Zdá se nám, že se kamarádi předhánějí v tom kolik kdo pošle, protože Farářům se doma hromadí statisíce....

Věřte nevěřte, za doly za hory, byl jednou jeden...

Ano to je jako začátek nějaké pohádky. Stejně tak, jako pohádka je smyšlený celý předcházející spisek. Samozřejmě jsem si takto za pomoci kamarádů udělal na potlachu z Faráře legraci a celý tento žert vlastně vzniknul na základě různých řečí a dohadů a né zrovna pozitivních stanovisek kolem vybírání peněz na Celosvětový potlach v Colorádu. Překvapily mě některé reakce kamarádů, úsudky a závěry a je dokonce možné, že někteří z vás se při čtení prvních řádek zhrozili a začali litovat, že peníze poslali a nebo si oddychli, že se jim jejich prozíravost vyplatila a žádné peníze neposlali a posílat nebudou. Jak kdo na tom je ví každý sám. Osobně klukům z Texasu nezavidím jejich situaci, protože sám vím, kolik je s pořádáním podobných velkých akcí práce a co to všechno stojí.

Kluci jsou na pořádání tohoto velkého potlachu pro nás pro všechny jen dva a když se zamyslíme nad tím, kolik je toho potřeba zabezpečit - jen co mě právě napadá jsou např. odznaky včetně návrhu, záchody, odvoz odpadků, pozvánky, úklid, nějaké to pivo a to vše pro velké množství nás pozvaných, na kterých je jen to aby se na flek dostali a pak se dobře bavili. Pravdou je, že pro některý je pořádání potlachu nemožný např. kvůli zákazům ohně, nevhodných fleků a pod. a postupně se okruh těch co si to můžou vzít na starost zúžuje. Taky nás postupně ubývá a tak nadcházející celosvětové potluchy jsou možná jedny z posledních. Proto jsem i já podpořil názor, že od teď by bylo dobré, abychom celosvětové potluchy pojali opravdu jako akce "Trampí sobě" a každý z nás se nějak zapojil do pomoci něco takového uspořádat. Víme, že Farář s Fífou do toho dají maximum a my všichni ostatní bychom jim měli být nápomocni a když né jinak, tak alespoň zasláním finančních příspěvků. Oni jsou taky jedni z těch, co nám všem můžou být příkladem a ukázkou o čem vlastně to naše trampství a kamarádství je. Není umění sedět doma nebo na chatě v zajetí vzpomínek nad zažloutlými fotkami a věcmi z mládí a přitom vzdychat kritizovat či srovnávat.

Ale někam vyjet vyšlápnout si, udělat něco pro ostatní, pomoci kde je potřeba, to přece musí přinést dobrou pocit nám všem.

Taky proto je potřeba podpořit nejen kluky v Texasu, a všechny ostatní organizátory potlachů a jiných trampských akcí, ale i ostatní, kteří nezištně věnují svůj čas a mnohdy i pohodlí pro nás pro všechny, jako například Aleše a jeho Stopu včetně DVD záznamů, Baronův "Domov Trampů, Tuláky Severu a spoustu jiných, kterým za to za všechno patří velký dík a umíííí.

Ahoj Solim

Z Padourových zapomínek :

VODNÍCI A DĚŠT

Špatenka byl tramp jako noha. Noha sic malá, ale o to více zpěvná a hlavně muziková.

Byl z toho „šafránovýho“ mála, co na kytaru doprovodí píseň, kterou nikdy před tím neslyšel, intuitivním „rentgenováním“ hlasu zpěváka. Navíc oplýval „dimy, devítkami, plusy, susy“ a dalším kořením harmonie doprovodu, lftujícíím poslech písňe do úplně jiné roviny, než při běžné mixáži tóniky s dominantou a subdominantou, či kolovratu a la : C - ami - dmi - G7.

Asi kážu magořiny, co? Tak tedy jinak - byl to prostě doslova a bez nadsázky Pan Muzikant.

Žel - pouze byl! V nejlepším věku ho doslova roztrhalo auto, vinou jakéhosi papaláše na „starý Benešovský“, když se vracel - jako tandemista na motocyklu domů druhý den po potlachu osady Good Hope (Sázavská Montána), kde - žel naposledy - zvonilo Jirkovo banjo.

Počátkem „šedesátek“ u nás kulminovala éra dixielandu, ráje muzikálních lenochů, Bohem obdařených nadstandardním sluchem, považujících znalost těch „kuliček s vocáskem nacpanejch do pěti špagátů, uvedených jakoby paragrafem a cěčkem, či nějakým zlomkem“ za

nedůstojný luxus pro „pány koulaře“. S Jirkou jsme v tom „jeli“. Těchto kapel bylo v Praze několik, „fšichni hráli se fšema“ a „lana“ se házela denně. Když šel jeden „do šiti“ s nějakou kapelou, netušil, s kým bude na podiu, takže permanentní „jam-session“ na účet obecnstva.

V té době nám v hlavě začínaly bujet písničky. Takhle vznikla ta bezkonkurenčně nejllepší :

V „šedesátým“ jsme přišli z vojny, bylo to koncem října a ačkoliv jsme jezdili ven i v zimě, nemusím asi na těchto stránkách zdůrazňovat naši nadřazenost na pořádný jarní vandr.

Po několika studených přišel „ten pravej“. Cílem byla Želivka, přesněji Borovsko a Bernartice, kde se dodnes v tomto termínu slézají pamětníci. Inhaloval jsem tam tenkrát mně dosud cizí alkoholové výpary, nezodpovědně vydechované kamarády, takže jen vím, že tam Špatenka exceloval na banjo. Spali jsme na jakési - zřejmě omylem nerozorané mezi pod Borovskem a ráno nás z pytlů vyhnalo „devátomájové“ slunce s intenzitou léta. Hodili jsme US kabelky na chrbáty a jakýmsi mrtvým lesem jsme se po prázdech sešoupli na Želivčí břeh. Vítal nás hučící splav s mlýnem a vzhledem k rychle stoupající teplotě vzduchu, doufajíc, že si nás vrány nespoleťou s ementálem, šli jsme hrdinně nejen do plavek, ale i do vody. Šlajšana byla plná takového toho zeleného plnovousu, budícího neodolatelnou touhu - majznout ho někomu do ksichtu. Samozřejmě to napadlo všechny najednou. Nádherně se to lepilo. Tu oko bystré spatřilo v dáli matku s dcerou, blížící se - v evidentní touze po romantice - k „našemu“ mlýnu.

Akce byla blesková. Nablembcali jsme na sebe maximum zeleného sajrajtu, a tryskem do mlýna (byl opuštěný - bez skel v oknech). V okamžiku, kdy výše uvedené dámy přitřapkaly na dostřel bábrdlem, zjevily se ve všech otvorech mlýna strašidelně zelené příšery a doslova úpěnlivě a fortissimo brekekekvaly a uchorvoucně vyly. Výsledek překonal vizi kombinace startu Disneyovy myši s maratonem (ty chuděrky musely zdrhat snad až někam k Vlašimí)!

Opojení účinkem, jsme se dočasně překabátili na „Vodníky“, což ve spojení s matkou a dcerou připomnělo Klasika a už jsme se Špatenkou makali na přiblblé parodii. Jirka byl vodník Puškvorec, já Brekeke. Bylo to: „Seděl vodník u Želivky, vilně hltal křivky dívky“. Poezie ale nesměla převládat ptákoviny, tak jsme to soupli k naší „Zlaté řeči“ s výsledkem:

„Pod topolem u Sázavy, ležel vodník namazaný, svit, měsíčku svit... , no jo, ale vymyslete rým na „svit“, když „nit“ už je patentována! Proč se ta sprostonárodní a nejpitomějši písnička ze všech, co jsme s Jirkou do jeho smrti ztropili, ujala mezi trampy, těžko pochopit. Veřejně jsme ji zpívali tuším jen jednou, a to jako srandu - v nějakém klubu v Ječné ulici - na jakýchsi „trampských hrátkách“, odkud si matně - z ormigově fialového programu, který se mi ztratil, pamatuji jména, nikoliv nepodobná těm trampsky známým, jako Hakr (foneticky napsáno), Ronka - snad s Maruškou (recitace?), snad i Mikfěl (sborový hantec).....jó, ta paměť !

Tuším, že tam kdosi tehdy, snad rámci boje s ideologickou diverzí, vše točil na magnetofon.

Hůře jsem dopadl s písničkou „Děšť“, kterou jsme se Špatenkou našili na melodii z jedné z četných desek, které našemu šerifovi Dannymu posílal tehdy jeho otec z Canady.

Zašel jsem kdysi „na jedno“ do jisté posázavské osvězovny (bylo to později - dávno po Jirkově smrti), kde tenkrát „operovala“ osada, jejíž jméno nechci uvádět, abych jí neškodil kvůli - tenkrát snad zkratovému jednání některého z nich. Pokud mě paměť nešálí, hrály tam dvě kytaristky s capodastry a basista se držel nádherně bílé basy, která se jmenovala stejně, jako ona osada. Spustili „Děšť“. To by nebylo tak divné, neboť jsme ho se Špatenkou a později s Vencou L. párkrát pyšně pěli na různých slezinách. Zpívali jsme ho i na výše uvedených „trampských hrátkách“ jako osada Alabana pod titulem „Sucho nad Kentucky“! Jenže: Mně se po nějakém čase zdál původní refrén „Děšť, děšť, děšť, pleskot kapek uslyším“ moc „utahanej“ a přetvrdil jsem ho na „Až pleskot kapek uslyším nad mou hlavou...“

A oni zpívali právě tuto - „update“ verzi .

Když dozpívali, překvapeně jsem se zeptal, odkud-že to znají? Pf, to je naše písnička, odvětil jeden z osadníků. Kontroval jsem, jako že zvědavost jejího autora snad není hříchem ! Reakce byla poněkud ohromující : „Ty se chceš vyťahovat s naší písničkou? Chceš do držky“?

Nechtěl jsem. Kdo by taky chtěl ? Jednak jsem byl sám proti evidentní přesile, jednak jsem nikdy nebyl tím rvavým typem. Ne, že bych - jako bývalý hokejový bek - byl nějakou sušinkou, ale já jsem dával vždycky přednost kamarádkému slovu. Ostří vyřčených slov lze vždycky po vychladnutí zkřížením palců oboustranně zneutralizovat, přeražený rypek nikoliv.

Nedomnívám se totiž, že „zemřít v botách za každou cenu“ je vždy tím „ořechovým“ řešením.

Bolesti přinese život dost i bez rvaček.

Podotýkám, že se na toho „dobráka“, co mě tenkrát takto šachoval už dávno nezlobím.

Čas zahojí mnohé, odpouštět je trampské, ale tehdy mi bylo tak nějak..... no, dost divně.

Ahoj pad'our Zdeněk

P.S. Slyšel jsem, že na jakémsi seznamu všech písní všech časů je už také pod „Vodníky“ uveden někdo úplně jiný. Víceméně - je to tak dobře, poněvadž já bych se k tomuto hříchu mládí dnes už stejně styděl přihlásit a Špatenka - jak jsem ho znal - tak určitě dtto !

Mrkva

Minulý rok jsem se na Velkém Vandru ocitl v Maroku. Cestoval jsem tam jak se dalo. Sem a zase tam a odtud zase kousek dále a tak jsem se ocitl v místě, kterému tam říkají Merzuga. Je to oáza na jihovýchodě Maroka, na pokraji písčiny dun. Lidi tam žijí v domkách z udusané hlíny postavených v poušti. Pro vodu si chodí k pramenu a u toho pramenu mají také svá políčka se zeleninou. Na jednom písčném pohorku jsem tam našel hotel, co měl veliký nápis „Le Blue Solei“. Byl také postavený z udusané hlíny a vypadal jako něco z Tisíce a jedné noci. Nikdo tam nebyl, jen Berberci co to vlastnili, ale každý večer se tam scházeli jejich kamarádi, hráli na bubny a bylo veselo. Berberci jsou zvláštní lidé. Nejsou Arabové, ale potomci obyvatel města Karthaga. Těch co vedli Punske války s Římem o nadvládu nad tehdejšími světem. Také pak okupovali 700 let zemi, která je teď Španělsko. Tenkrát se jim říkalo Moorové. Jeden jejich slavný generál přešel s celou armádou i se slonama Alpy a napadl Řím od severu, kde nebyl opevněný. Ten generál se jmenoval Hannibal. Jeho otec, také slavný generál, se jmenoval Hamil de Barca a ten založil na jihu Španělska město, co se teď jmenuje po něm - Barcelona. Berberci jsou lidé vysocí, urostlí, krásných tváří, modrých očí a mají světlou pleť. Jejich ženy jsou obzvláště krásné. Hodně jich dělá v Paříži jako módní modely. Tihle lidé mají tisíciletou životní zkušenost jako národ a mají úplně jiné hodnoty než naše civilizace. Například peníze jsou na jejich žebříčku hodnot dost nízko. Nejvíce je u nich ceněna odvaha. To se jim vzít nedá. Ještě v minulé generaci to byla smrtelná urážka, když někdo řekl Berberovi, že jeho otec zemřel v posteli. O něco níž než odvaha je u nich upřímnost, loyaltá, srdečnost a pohostinství, pak umění jednat s lidma, vyznat se v nich. Také se u nich člověk hodnotí podle toho, jak má krásnou ženu a kolik jich má. Pak teprve by uvažovali, kolik má člověk peněz. Pro ně jsou peníze pomíjivé. Jednou máš a jednou nemáš. Není to trvalá hodnota.

V tomhle hotelu Le Blue Soloi jsem potkal Berbera co vlastnil několik velbloudů. Bylo mu tak 25 let, měl jednu ženu a jmenoval se Youseph. Dohodli jsme se, že za zvláštní mimosezónovou cenu mě vezme na velbloudu nějakých 80 km přes písčiny duny až do Black Hammada, což je černá poušť. Tam by jsme se potkali s Nomádkým kmenem se kterým je příbuzný a pak že to vezmeme obloukem nazpátek přes vesnici, kde bydlí černí lidé, co umí hrát svoji zvláštní hudbu se kterou léčí. Nazpátek budeme tak za 5 až 6 dní. Možná míň, možná víc. Ještě jsem mu řekl, ať mi

vezme nějaké deky, že nemám spacák a druhý den jsme se sešli v 6 ráno u studny. Myslel jsem, že Youseph pojedě také na velbloudu, ale on šel pěšky a vedl velblouda za tenký provázek, který byl přivázan za kroužek co měl velbloud v nose. Velbloudi jsou velice něžná, plachá a citlivá zvířata. Musí se s nimi zacházet jako s děsně rozmazleným dítětem. Jestli ne, tak takový velbloud dovede být velice zlý. Chtěl jsem bílého velblouda, protože mi někdo řekl, že bílí jsou armádní. Dostal jsem ho, ale byla to chyba. Tenhle velbloud nebyl marocký, ale pašovaný z Mali a v životě duny neviděl a nevěděl, jak se v nich chodí. Duny jsou vůbec něco uchvacujícího. Je v tom tolika prázdnoty, ale i spousta odstínů hnědé, oranžové, žluté . . . a to se všechno mění s polohou slunce na obloze. Když pak slunce zapadá, každou minutu je všechno v úplně jiných barvách. A ty tvary. Všechno velice ladné křivky, podle toho, jak foukal vítr. Jenže jestli ten tvar je deset metrů přede mnou nebo jeden kilometr se dá těžko odhadnout, protože tam není nic k čemu to přirovnat. A tak se ani nedá říct, jak příkrá je duna, ke které právě jdeme. A chudák velbloud z Mali to vůbec neznal. Tak jdeme na dunu a ne, velbloud dál nepůjde. Tak se pomalu otočíme a jdeme jinam, do jiného svahu, který si velbloud vybral. Tady vlastně taky ne. A tam dál to také nebylo ono, až se nakonec velbloud vrátil tam, kde začal a vyšel to. Takové to bylo putování. A Youseph vždycky nějak věděl směr a vždycky našel oázu s vodou. I když jednou to byly jen dvě datlové palmy, pod kterými vyčnívala nad písek tak šestipalcová plastová roura. Přes konec té roury byla prázdná plechovka, aby tam nic nenapadlo a vedle byla menší plechovka na nabírání. Spali jsme tam jednu noc.

Jak jsme tak šli těma dunama, Youseph povídá: „Mrkva“.

Jdeme dál a on zase: „Mrkva, Mrkva“.

„Youseph, co je to Mrkva?“, ptám se.

„It's good“

„Co tím myslíš, It's good?“

„Everything is good, to je Mrkva.“

Jdem dál a za chvíli zase: „Mrkva.“ Když tak sedí člověk celý den na velbloudu a kolem je jen písek a nic jiného, má spoustu času na přemýšlení. Ono to vlastně přijde samo. Tak jsem přemýšlel o Mrkva. Mám jednoho známého, který než emigroval do Kanady, byl v Tibetu Lamou. Dokonce byl uznán jako 13. převtělení abbota jednoho východotibetského kláštera. Jmenuje se Fasep Tulku Timpoche. Ten mi jednou říkal, že vlastně všechny naše obavy a strachy nejsou vůbec nutné, protože jsou jen produktem naší mysli. Že když prožíváme Ráj nebo Peklo, musíme si uvědomit, že je to naše mysl, která je vytvořila. Takže když Youseph říká Mrkva, tak si svojí myslí vytváří svět, kde jde všechno dobře. Co se na těch cestách všechno člověk nedoví. Oni jsou vlastně také Berbeři, co říkají, že: Ten co hodně cestuje, bude moudřejší než ten co dlouho žije. Tady mě napadlo na hřbetu velblouda, že to všechno krásné co jsme prožili, je to, co už bylo. Když se to stalo, tak to tak krásné nebylo, jako teď, kdy si na to vzpomínáme. Nebo opak je, když lidé říkají: „Bude líp!“. To je zase budoucnost. A Youseph říká: „Mrkva.“ Je dobře, právě teď. Ne v budoucnosti. Ne v minulosti. Právě teď!

Tak tedy Mrkva. Ivan (Velíšek)

Vander na novom člne.

V piatok som vypadol z roboty na obed. Dohodli sme sa s Brucom, že na obed bude u mňa, s tým, že ideme splaviť John Day river, pomenovaná podľa francúzskeho traperu ktorý ju objavil. Je to rieka druhej triedy, teda ako stvorená preňho, začiatočníka. Volal mi, že príde neskôr, čo je u američanov normálne. Aj keď sa snaží, aj tak nepride načas. Ale všetko zlé je na niečo dobré. Aj tak sa to hovorí. Tak s dvojhodinovým meškaním, sme ťahali do mesta Fossil, už za súmraku. Tam sme sa

dohodli, že za poplatok nám prevezú auto na druhú stranu cañonu. Potom sme už hnali a ťahali k rieke, pričom sme si ešte raz splietli cestu a stratili ďalšiu hodinu. K vode sme dorazili až za totálnej noci. Nikde nikoho. Chceli sme už začať fúkať čln, keď sa objavilo svetlo a zastavil sa tam pickup. Šofér hľadal nejakého rybára. Dal som sa s ním do reči a vysvetlil mu môj plán. Ukázalo sa, že on robí gajdu (sprievodcu) na tejto rieke. Neodporúčal mi môj plán pre nízky stav vody, slabý prúd a hlavne, že v tomto ročnom období fúka v kaňone vietor oproti, zo západu. Na ten úsek, čo som plánoval spraviť, že by sme potrebovali aspoň týždeň tvrdej makačky. Pred styri dňami po búrkach, bolo ešte ako tak, ale že dažďová voda, tá rýchle stečie.

Navrhol mi middle fork, že to by bolo tak na 3 dni, tam je stále dosť vody, že sú tam hlbokiny, ale budeme musieť ťahať, lebo voda nebude mať prúd a oproti bude vietor. Tak znova späť do Fossil a zmeniť zmluvu na pristavenie auta. Okolo poľnoci sme boli blízko rieky v peknom lesíku, tak sme to zapichli pod širák. Noc bola jasná a dosť chladná. Ráno sme u vody nafúkali čln a vyrazili, aby sme znova nestrácali čas. Na ten úsek sme nemali žiadnu mapku, tak sme nemali ani možnosť zistiť, akou rýchlosťou ideme a kde sa nachádzame. V kaňone sme boli sami. Zrejme každý to pozná (problém s vetrom z predu). Na druhú hodinu poobede som naplánoval hodinovú prestávku. Tá ušla ako 10 minútová a opäť veslo do ruky. Za súmraku sme našli krásny kamp. Z jednej strany vysoká skala a z druhej bol kaňon trochu otvorený, skala bola ďalej. Našli sme tam aj suchar, strom na drevo. Keď sme robili kamp ledva sme chodili. Snažil som sa čo najďalej prist, keďže som nemal odhad koľko sme asi odplovili a tak sme to prehnali. Ale potom ten oddych bol o to krajší. Posedeli sme pri ohnisku, urobili večeru a Bruce zahral na fúkačku. Ráno, keď som sa zobudil mal už nachytné ryby, troch sumcov a ďalšie iné. Keď som ich upiekol opustili sme náš krásny kamp pod skalou s peknou pláčičkou a vyrazili sme ďalej. Kaňon tejto rieky je skutočne krásny, pieskovcové kamene, oltáre v rôznych farbách. Teda je cestou na čo pozeráť. Okolo štvrtej sme boli už u mosta, kde končila naša cesta, tam na nás čakalo auto. Potom sme lutovali, že sme prvý den tak kvaltovali, že ako tam bolo krásne a ticho.

Ahoj

Lupino

Výňatek z Emailu od Faráře z Texasu

. . . na osmé podzimní slezině Fort Adamsonu se sešlo 119 kamarádů a kamarádek ze všech koutů USA a Kanady. Těž přiletěli tři kamarádi z Česka. Kamarádka Hanka "Míša" ze Sololova, kamarádka Irena a kamarád Hary z Kuřimi, jeden z vydavatelů trampského časopisu Stoňáčeky Tam-Tam.

Počasi nám celkem přálo. V sobotu přes den to bylo na kraťasy a trika. Večer se prude ochladilo, takže ti zimomřiví si navlékli bundy, kazajky, svetry, ušanky a jiné teplé věci. Hranici, kterou jsme připravili a kterou nám zapálili kamarádka Veverka z Toronta kamarádka Míša ze Sokolova, kamarád Baron z Colorada a kamarád Hary z Kuřimi. Vlajku vztyčoval kamarád Montana z Colorada.

Po zapálení ohně a zazpívání trampské hymny se písní "Odešel kamarád" věnoval oheň památce kamarádů Lampovi a Kuldovi.

Rozdal jsem dary kamarádům, kteří nám pomohli při přípravě naší sleziny. Dar dostal kamarád George, který je největší a nejobětavější pomocník při přípravě 7. celosvětáku, kamarád Tonda z Tondarosa Ranch, který nám vždy s jeho manželkou Růžou pomáhá a hlavně každý potlach celý večer přikládá, aby kamarádi nenastydli. Kamarádi dálkaři dostali též dárek. Z Česka to byl Hary z Kuřimi a kamarádka Elza z Aljašky. Kamarád Petko oslavil svoji 60-tku, tak byl též odměněn a všichni jubilanti letošního roku, co slavili 50 nebo 60, dostali flašku šampusu, celkem 11 lidí.

Sešla se řada dobrých muzikantů, takže pod taktovkou Pupála, Kytky, Charliho, Barona a Fify se juchalo až do rána. Hrály se nejen staré trampské vykopávky ale i ty nejnovější, co předváděl mladý junek z Kalace, jménem Mike, výborný kytarista a zpěvák. Novej chasník z Česka, který je zde pouze 4 roky a u nás v Texasu byl poprvé. Ráno byly vyhlášeny ceny. Putovní prase vyhrál Roura z Colorada a cenu holky škaredky vyhrál Rost'a z Toronta, tak zvaná "Roštěnka". Ráno se někteří kamarádi pomalu rozjížděli domů, ale parta kluků zůstala ještě na ranči . . .

. . . Ahoj Farář

Pozn. Redakce:

Veverka z Ontaria zapaluje táborový oheň Fort Adamsonu v Texasu. Skrček prohlásil, že větší oheň viděl jenom když hořely lesy Montány. Hranice je velikostí srovnatelná s menší srubovou chatou. Fotografoval Jirka Troup z Dallasu.

Internet

Domov trampů v zahraničí (Leona a Baron - Colorado)

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Na webu lze najít fotky jak z potlachu na Bush River, tak z potlachu v Texasu, plus mnoho jiných akcí

Posledních šest časopisů STOPA lze stáhnout z Internetu a vytisknout i s barevnými fotografiemi. Pokud máš zájem o starší čísla, tak počínaje číslem 48 (prosinec 2001) máme STOPU v .pdf formátu a lze ji poslat přes Email jako přílohu. Ostatní čísla máme pouze jako černobílou kopie a můžeme poslat poštou.

<http://members.shaw.ca/stopa/>

Trampeký Spravodaj – (Bratislava)

Zdeno Dočkal, Novomeského 1, Pezinok, 90201, Slovakia

Došlo nám obsáhlé letní dvojčíslo. Je tam souhrn letních událostí a přehled všech trampekých časopisů, které během léta vyšly. Septembrové číslo přináší zhodnocení Slovensko-Českého Potlachu u Bratislavy. Z oktobrového čísla jsme si vzpůjčili Lexovo kreslený vtíp.

STOŇÁCKÝ TAM – TAM (číslo 3.)

Petr Hladký – Pedro, Brněnská 1258, Kuřim, Czech Rep. 66434

Email hladkyp@volny.cz

Redakce nám poslala kopii časopisu a v tomto čísle se vzpomíná na Lampu. Je tam řada fotografií z jeho mládí a prvních vandrů a koncertů. Publikace je obsázná a má 62 stránek formátu A5

Otiskují na pokračování vyprávění Faráře o sjezdu Yukonu na voru v roce 1978 z Dawsonu až za polární kruh.. Zajímavé čtení, doporučujeme a pokud máš Internet, můžeš to najít i na Baronovo Webu:

<http://domov-trampu.home.comcast.net/Vypraveni/Farar/Vor.htm>

Ahoj kamarádi a kamarádky !

Máme zprávy, co se děje nového na Fort Adamsonu ohledně příprav na 7. celosvěták. Jsou to vesměs kladné zprávy k potěše

nás všech. Náš soused George Ralph pracuje na plné obrátky, vyčistil nám 7 velkých kempovišť, na kterých budou potřeba už jen malé dodělávky. Připravil ohniště a rošty na vaření a nařezat dřevo, aby bylo čím topit.

Místo, kde se bude konat potlachový oheň je vyčištěno a srovnáno do roviny. Při naší 8. podzimní slezině nám několik kamarádů pomohlo celý prostor uhrabat a nasít zimní trávu. (Už za týden se zelenala, díky deštivému počasí)

Těž se začalo pracovat na rozšiřování cesty, aby bylo kde parkovat auta. Tento projekt se asi dokončí příští rok.

Co se týče cen do soutěží, tak jich již máme několik. Jednu nám přivezla kamarádka Veverka z Toronta a sice plastiku tuláka, kterou kdysi vytvořil kamarád Děvka (dnes už ve věčných lovištích). Kamarád Bandaska přivezl z Česka 5 cen do soutěží, které nám předal Pupál na naší slezině. Jsou to 3 vypálené a krásně udělané placky od kamaráda Jury Cancáka, T.O. Pavouk Brno, jedna krásná placka od kamaráda T.S. Džon Svícen Brno a kamarád Icák z T.O. Výr Brno poslal pěkný tomahawk. Kamarádi, moc vám děkujeme.

Kamarád Dawson z Ústí nám slíbil udělat cenu vytepanou do kůže, na které začne pracovat příští rok, též máme slíbené další ceny od kamarádů z Kanady a USA.

Kamarádka Danalka z Kalifornie, která nám vytvořila krásné zvadlo, nyní pracuje na upomínkové vlaječce, která se zřejmě bude vyrábět na Slovensku, ale až po schválení návrhu, kterých je několik. Zatím jsme ještě neudělali rozhodnutí. Kamarád Santana z Iowy nám udělal návrh na camrátko a čekáme, až z nich vyrobí razítka.

Odznak, který zařizuje kamarád Čagan v Praze, je už v poště a má přijít každým dnem, abychom ho schválili k ražení. Co se týče triček, tak zatím není nic rozhodnuto, neboť náklady na výrobu by činily kolem \$7,000.00 což se nám zdá hrozně velká položka.

Naše finanční situace je velice příznivá, díky mnohým kamarádům, kteří nám posílají více než jsme žádali. . . . .

Farář – Texas

Pozn. redakce – článek přišel na poslední chvíli a musel být zkrácen. Plné znění lze najít u Barona na Webu.

Trampeké video disky

Sehnali jsme nové software, které umožňuje skladování fotografií a audio nahrávek (MP3 formát) na DVD disku spolu s videem. Poslední verze DVD "Potlach na Bush River 2004" má několik set fotografií od všech co nám je poslali a také zvukové nahrávky jak od soutěží u potlachového ohně, tak volnou zábavu, co následovala a některé záznamy udělané během dne. Pro ty, kteří potřebují instrukce k otevření a překopírování souborů na interní disk uvádím:

Otevří DVD disk použitím Windows Explorer. Najdeš directory \ULEADDMF\ULEAD_ARCHIVE\PERSONAL\ pod tímto directory je na příklad subdirectory \BUSH2004\ a v něm fotky ve formátu .JPG Co s materiálem udělat?

Musíš mít v počítači DVD-ROM. (Není třeba mít DVD vypalovačku) CD Drive nepřečte DVD formát. Soubory lze překopírovat na Hard Drive a fotky natisknout, MP3 nahrávky lze přehrávat, případně přepálit na CD, které by mělo hrát v tom samém přístroji, který hraje DVD video, některá autoradia hrají také MP3. Na jedno CD se vejde hodně přes 100 MP3 nahrávek. Pokud překopíruješ fotky na CD, tak většina DVD players to hraje také jako „Slide Show“.

Pár kamarádů projevilo zájem o zvukové nahrávky, jiní by chtěli všechny fotografie v nezkrácené formě. Pokud na video disku zbyde místo, tak je možné tímto způsobem uspokojit všechny najednou. V budoucnu plánujeme přikládat k videu všechny extra materiál, co máme k dispozici a vytvářet kompaktní kolekci k té jaké akci, která bude sloužit nejen dnešní generaci, ale i těm budoucím.

Vyžaduje to spolupráci všech. Fotografie jsou například uloženy v subdirectory, které má název autora. Také tímto děkujeme všem, co svoje fotografie dávají do trampské „public domain“, neboli k dispozici všem ostatním trampům. Pokud fotografie budete používat k čemukoli, tak neopomeňte uvést jméno autora. Je to to nejmenší, co můžeme udělat, jako vyjádření díky za dobrou práci toho kterého autora snímků.

Redakce

Foto Josef Topič – Místo potlachu TPHB na Bush River 2004

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999, VCD
Nejúspěšnější výprava za rybami na Ostrově.
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 4 - Potlach na Bush River 2002 SVCD
- 5 - Dlouhému Jirkovi je 50, SVCD, březen 2003
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 7 - Vítání Jara na Ostrově 2003, SVCD
- 8 - Potlach na Squamish River 2003, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, DVD+R nebo DVD-R \$15
(Řeku jeli mezi jinými i Lampa a Kulda)
- 10 - Yukon River 2003, 3 disky SVCD \$15
- 11 - Vítání Jara na Ostrově 2004, SVCD
- 12 - Májový weekend na Tulameen River 2004, SVCD
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD
Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K.O. v květnu 1990.,
Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy)
Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
Zavzpomínejte na mládí.
- 14 - Události z videokroniky K.O. DVD obsahuje video č.5+11+12
- 15 - DVD Videokronika K.O. Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
Disk obsahuje kolekci fotografií a zvukových nahrávek (dataformat)

Pokud u disku není uvedena cena, tak to je příspěvek dobrovolný (donation only) a předpokládá se, že by měl uhradit výdaje spojené s výrobou a posláním. Trampské video má nečekaně dobrý ohlas ve všech částech zeměkoule, kam jsme to poslali, včetně Čech a Slovenska. Mnoho trampů si už pořídilo digitální kamery a pokud se někdo chcete pustit do výroby vlastních video disků, tak se s radostí podělíme o zkušenosti. Digitální video editing má svoje úskalí a problémy a moc rádi

poradíme, když o to někdo budete stát. Software co používáme je SONY Vegas, PREMIÈRE 6.5 a ULEAD MOVIE FACTORY 3.

Poznámky redakce

Filozofie – Co se ti na trampingu líbilo pošli do STOPY, co se ti nelíbilo pošli rovnou těm, kterých se to týká.

Máš-li zájem dostat upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email.

Dostáváme často žádosti o Email adresy na kamarády a kamarádky. Pokud adresu máme, tak adresu žadatele pošleme tomu hledanému a na něm zůstává, zda o spojení stojí. Platí to také o poštovní adrese a telefonu.

Datum na tvoji adresové nálepce indikuje, kdy jsme dostali naposled příspěvek na poštovně.

STOPA nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsaná a tam se také obraťte s případnými dotazy a výhradami, co se týče obsahu.

Pošta

nám přinesla na poslední chvíli balíček, ve kterém byly dva DVD disky a jeden SVCD video disk s materiálem co natočil Jirka Houdek z Doks. První disk se jmenuje „Čundr po Beskydech v září 2004“. Je to velmi zajímavě natočené a přibližuje nám to zpátky dřívější léta, kdy jsme podobně vandrovali po vlastech Českých, popíjeli v hospůdkách, hledali kempy a místa pro nocleh.

Druhý disk je vodácký a ukazuje sjezd Vavříneckého potoka patrně za jarní velké vody.

Třetím diskem je SVCD s fotkami, které jsou podloženy jak titulky tak trampskou muzikou. Byl to vandr v lodi po říčce Teplé a po Střele.

Přineslo to mnoho vzpomínek, protože Střelu jsme s Maruš chodili vandrem skoro každý rok. Až do doby, kdy jsme odešli do Kanady. Je to také dobrý pocit vědět, že na druhém konci světa je „kolega“, který se také zabývá trampským filmováním.

Tímto způsobem Ti Jirko děkujeme. Na příští slezině to pustíme osadníkům. Aleš a Maruš